

Vis de Crăciun

Vis de Crăciun

Editura **TREND**

Orașul din poveste

Mai erau doar câteva zile până la Crăciun. Așteptarea febrilă care se simțea în această perioadă în urmă cu numai câțiva ani parcă se topise, aidoma zăpezii atinse de razele soarelui de primăvară.

În loc să fie cuprinși de bucurie, în mod ciudat, oamenii erau din ce în ce mai indiferenți și deveneau tot mai morocănoși pe măsură ce zilele din calendar se apropiau de sărbătoarea Crăciunului.

Din casele aceluia orașel, altădată plin de veselie în ajunul sărbătorilor de iarnă, nu mai răzbăteau râsetele și glumele care se puteau auzi cu ani în urmă, ci mormăituri și zgomote de uși trântite.

Începuse să se întunece când băiatul a hotărât să plece către casă. Parcă nici micul derdeluș nu mai reușea să-și cheme copiii cum o făcea odinioară. Nici zăpada nu mai era ca altădată, așezată într-un strat gros și pufos. Acum, abia dacă reușea să astupe asfaltul gri al străzii. S-a hotărât să facă, totuși, micul ocol zilnic prin fața vitrinelor celor două magazine cu jucării ale orașului, între care era o concurență nemaipomenită. Știa că la ora aceea, vitrinele lor erau deja luminate pentru a-și atrage clienții. A făcut acest ocol nu atât pentru a privi la jucării, cât în speranța că va întâlni măcar un copil cu care să poată vorbi despre Crăciunul mult așteptat.

În fața primului magazin nu era nimeni. A continuat să meargă către cel de-al doilea. S-a oprit ceva mai departe, urmărind doi copii care priveau în tăcere jucăriile din vitrina luminoasă. Nu au stat mult, au plecat repede, fără să-și vorbească. Apoi, în fața vitrinei s-a oprit o fetiță.

Băiatul s-a hotărât să se apropie de ea. „Cu siguranță îi place păpușa aceea mare, îmbrăcată într-o frumoasă rochie roz, plină de volane. Dacă aș fi fost fată, probabil că și mie mi-ar fi plăcut tot cea păpușă”. Parcă citindu-i gândurile, fetița s-a întors către el și i-a spus:

— Mă uit la trenulețul acela cu multe vagoane.

— Da, e frumos. Credeam că te uiți la păpușa cu rochie roz.

— Doar pentru că sunt fată? E frumoasă, e adevărat, dar mie mi-au plăcut dintotdeauna trenurile.

— Mie îmi place corabia aceea mare, cu pânze. Mi-ar plăcea să o văd la vară plutind pe râu. Cine știe? Poate mi-o aduce Moș Crăciun dacă îi scriu.

— Moș Crăciun nu există! a strigat dintr-odată fata și fără să mai spună ceva, i-a întors spatele și a plecat.

Rămas singur în fața vitrinei, băiatul a mai privit o dată corabia, apoi a pornit către casă. Ajuns în fața casei, a mai cercetat o dată cerul înstelat, apoi a oftat și a intrat în curte. A apăsat încet clanța ușii. Era deschisă. A intrat în hol și a început să se dezbrace. Din sufragerie se auzea doar sunetul televizorului. Și-a imaginat părinții privindu-i indiferenți ecranul.

A intrat în camera lui și a închis ușa după el.

— Unde a dispărut bucuria de altădată? – și-a spus, în timp ce își simțea lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Altădată, pe vremea asta, bradul era deja cumpărat, fațada casei era împodobită cu zeci de ghirlande și becuțe colorate. Nici la celelalte case nu am mai văzut vreun ornament. Ce se întâmplă oare? Și câtă tristețe se simte peste tot. Probabil anul ăsta nu vom mai avea nici măcar un brad împodobit. Băiatul a stat multă vreme cu lumina stinsă, întins pe covor. Din sufragerie, în continuare, tot nu răzbăteau glasurile părinților, ci sonorul televizorului. O reclamă la jucării anunța venirea Crăciunului.

Băiatul s-a ridicat încet de pe covor, a aprins veioza, s-a așezat la micul birou din dreptul ferestrei, a luat o coală de hârtie și a început să scrie.

